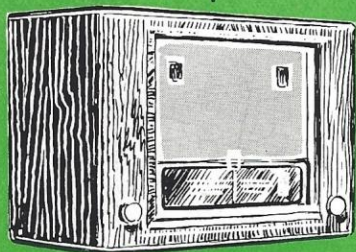

ÆSKEN

NR. 12 • 7. ÅRGANG
DECEMBER 1953

PERSONALE

Byt

PHILIPS: Ansættelser:

- 1. nov. 1953 Johan Christiansen, Odense afd.
- 10. nov. 1953 ing. Bjarne Bang, telecomm.
- 11. nov. 1953 Poul Bech Andersen, comm. lager.
- 16. nov. 1953 fru Anne-Lise Lytken Petersen, telecomm.
- 16. nov. 1953 Edv. Møllergaard Nielsen, comm.lager.
- 16. nov. 1953 fru Eva Fagerstrøm, fakt. afd.
- 1. dec. 1953 ing. Sv. Aage Appel, telecomm.
- 2. dec. 1953 Erik Steen Poulsen, hulkort afd.
- 4. jan. 1954 Henry Berthelsen, hulkort afd.
- 4. jan. 1954 fru Karen Colling Hansen, hulkort afd.

FINAX:

- 1. dec. 1953 fru Birthe Skibelund.

POPE:

- 16. nov. 1953 fru Gerda Bøgely, debitor-bogholderiet.
- 7. dec. 1953 fru Edith Hilton, fakt. afd.

PHILIPS: Fratrædelser:

- 31. dec. 1953 Niels Vangsgaard, rekl. afd.

Omflytninger:

- 25. nov. 1953 John Vinkelmann, fra FINAX til PHILIPS spedition.

Udnævnelser:

- 1. jan. 1954 korresp. Helmuth Løppke, ASAS, udnævnes til overassistent.

Bryllup:

- 29. nov. 1953 indgik frk. Inger Jensen, POPE, ægteskab med hr. Hans Brockmann.

BEMÆRK

Lørdag d. 2. januar 1954 er feriedag
(se New York pr. jettfly)

Om at gå I ARBEJDSSTIDEN

- Hov, De der — hvor skal De hen?
- Hen og klippes.
- Er De gal mand — midt i arbejdstiden.
- Ja, håret er jo vokset ud i arbejdstiden.
- Såh, — det er vel også vokset ud i fritiden?
- Ja, men jeg skal heller ikke have det hele klippet af!

BEDRIFTSVÆRNET

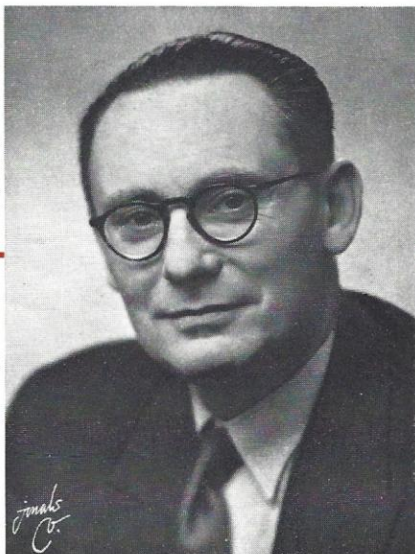
søger mandskab

Til brandtjenesten søges 6—8 mand og til redningstjenesten 4—6 mand. Vore damer kan gøre god fyldest i begge tjenestegrene.

For herrernes vedkommende må de være militærfri, d.v.s. enten være kasseret eller have aftjent værnepligten for så længe siden, at der ikke kan regnes med genindkaldelse i første omgang.

De, der melder sig frivilligt til dette for os alle så vigtige job, bedes omgående henvende sig til personalekontoret eller til bedriftsværnslederen lokal 381.

DIR. P. SELIG'S 25 ÅRS JUBILÆUM

Den 9. januar 1954 kan direktør *P. Selig* fejre sit 25-års jubilæum i koncernen.

Direktør Selig begyndte som korrespondent i ASAS elektriske installationsafdeling, men blev allerede i 1931 udnævnt til salgschef. Senere — nemlig i 1940 — kom udnævnelsen til prokurist. Den 1. januar 1948 skulle der som følge af udviklingen i ASAS udnævnes en direktør, og naturligvis blev det den daværende prokurist, der blev den foretrukne. Som det dengang blev skrevet „Rette mand på rette plads“. Den 1. januar 1952 kom så udnævnelsen til salgsdirektør for PHILIPS A/S, den stilling, som direktør P. Selig idag indtager.

Uden al tvivl vil jubilæumsdagen blive en stor dag. Vi vil benytte denne dag som en kærkommen anledning til at takke direktør Selig for hans store indsats, for den utrættelige iver, med hvilken han har kæmpet for koncernens interesser. For alle må direktør Selig med hans helt ufattelige arbejdsevne stå som et lysende eksempel, og måske er det allermest for dette gode eksempel, vi skylder at sige tak.

Det vil ikke være i overensstemmelse med direktør Seligs hele indstilling her at bringe en lang artikel, og vi vil derfor indskrænke os til at bringe de bedste ønsker for dagen som for fremtiden.

Tænk også på GANGSTERNE I JULETIDEN

Gør op med Dem selv, og placer Deres julevelgørenhed netop der, hvor De selv finder, at der er størst behov for den. Men glem ikke gangsterne!

Det er med stor glæde, at jeg hermed — overfor et så stort og velkvalificeret publikum som dette blads læsere — får lejlighed til at slå til lyd for en sag, som længe har ligget mig på sinde. Det er gangsterne, jeg tænker på.

Der er ingen, der gør noget for gangsterne!

Hånden på hjertet, kære læser. De bliver holdt nede af politiet, og det med skrappe midler. Rører de så meget som en finger, er pressen omgående i hælene på dem, og fra lovgivningens side finder der — som De ved — en brandskatning sted for gangsterne mindste handlinger.

Jeg er vel klar over, at gangsteres stilling i staten næppe kan ændres foreløbig. I hvert fald ikke i dette slægtled, hvor de jo stadig er i mindretal.

Burde man ikke — i lighed med, hvad der har fundet sted i andre lande — danne en liga til forbedring af betrængte gangsteres juleaften!

Nu ind under jul dukker der komitéer op, der arbejder til støtte for alle andre grupper af medborgere. Hvad er da mere naturligt, end at De og jeg og alle, der har hjertet og tegnebogen på det rette sted, går sammen for at give netop gangsterne en opmuntring nu ind under jul.

Lad mig med et eksempel fortælle om en af de sørgeligste juleaftner, samfundet beredte USA's største og mest brutale gangster, verdensnavnet „Two gun“-Crowley.

Historien er autentisk, og den fandt sted selvsagt juleaften 1937 i storbyen New York.

Jeg citerer ordret „Christian Science Monitor“, et af de mest hæderlige og troværdige organer i amerikansk presse.

— Juleaften 1937 blev New York vidne til den mest spændende menneskejagt, denne kæmpeby nogensinde har oplevet. Efter ugers eftersøgning sad *Two-gun-Crowley* — morderen, der hverken røg eller drak — endelig i saksen, spærret inde i sin kærestes lejlighed på West End Avenue. 150 politibetjente og opdagere belejrede hans tilholdssted. Man borede huller i taget, og forsøgte at drive Crowley, der allerede havde dræbt een politibetjent, ud med tåregas.

Politiet monterede maskingeværer på tagene af de omkringliggende ejendomme, og i mere end en time genlød New Yorks fornemste kvarter af maskingeværer og maskinpistolers markante knalden.

Crowley krøb sammen bag en polstret stol og skød uophørligt på politiet. 10.000 ophidsede mennesker overværede kampen. Aldrig tidligere var noget lignende set i New York.

Men hvordan så *Two gun-Crowley* på sig selv?

Vi ved det, for medens politifolkene fyrede ind i lejligheden, sad Crowley og skrev et brev. „Til enhver, som har interesse der-

af", stod der øverst. Blodet fra skudsårene efterlod en rød stribe på papiret. Og på dette ark skrev han videre: „Bag denne jakke banker et træ, men kærligt hjerte — jeg har aldrig kunnet gøre noget menneske noget ondt“.

Kort tid før denne scene havde Crowley siddet med sin elskede på en landevej på Coney island og nydt udsigten til det julestille New York på den anden side vandet. Bilen havde været parkeret ude i siden af vejen, og de havde talt ganske stille sammen i tusmørket.

Tilfældigt kom en patrullerende betjent hen til den parkerede vogn og sagde: „Må jeg se Deres kørekort?“ Uden et ord trak Crowley sin revolver op af lommen og gennemhullede betjenten. Da den døende ordenshåndhæver faldt, sprang Crowley ud af vognen, greb hans revolver og tømte magasinet imod det afsjælede legeme.

Så fulgte en fantastisk flugt igennem den julestille kæmpeby. Flere og flere politibiler sluttede op, og tilsidst pågreb de 150 opdagere og politifolk ham i kærestens lejlighed efter en ildkamp på mere end en time.

Crowley blev idømt den elektriske stol, og da han kom til dødshuset i Sing Sing, sagde han: „Dette er, hvad jeg får for at forsvare, hvad der er mit!“

— Alle vil være enige med mig i, at vi nødig ville have været i den gangsters bukses den juleaften i 1937. At New Yorks politi overhovedet kunne få sig selv til at opføre sig således på en sådan aften, viser med al tydelighed den mangel på forståelse for gangsternes kår, der er så udbredt i vore dage.

Her er det, at ligaen bør sætte ind. Efter min mening bør arbejdet deles op i et oplysningsarbejde og et direkte hjælpearbejde overfor gangsterne. Vi har udefra eksempler på, hvor langt man kan nå med et sådant arbejde, når det blot lægges rationelt til rette og der arbejdes på langt sigt.

Mr. Norman J. Sanders, der var ansat i et forsikringsselskab i London, gik for nogle år siden tung om hjertet hjem fra sit kontor. Det var juleaften, og han var enke-mand, og det pinte ham, at han ikke havde nogen, han kunne glæde juleaften. Han havde læst flere af ligaens piecer, og var derfor forberedt, da han pludselig blev standst af en høj, mørk, skummelt udseende herre.

Vedkommende, der præsenterede sig som rovmorder, og iøvrigt gjorde opmærksom på, at han ønskede at være anonym, udbad sig med det samme hans tegnebog.

Der bredte sig et forklarelsens smil på mr. Sanders' ansigt, da han trykkede gangsterens hånd. „De er den mand, jeg har ventet på,“ udbrød han, og lykkelig indtil tårer trak han ham med sig, idet han forklarede ham, at chancen for at gøre en good turn inden jul nu endelig var kommet til ham.

Han talte til ham, som kun forsikringsmænd og sælgere kan gøre det, og tog ham med hen på en lille restaurant, der ellers var ved at lukke, fordi værten skulle hjem til sin familie og fejre sin juleaften.

Mr. Sanders fortalte ham sin besynderlige historie, og kort efter var også han grebet af ideen og tryllede et herligt julemåltid frem. Ikke een time efter havde rovmorderen glemt de triste tanker, og samtidig havde han ladet sig tegne en kæmpestor livsforsikring.

Rovmorderen, der troede sig ugleset af samfundet, følte, at han med denne forsikring atter havde fået kontakt med de mennesker, der omgav ham, og han forstod, at han havde fået en julegave, ingen nogen-sinde skulle tage fra ham.

Kære læser, kan De se perspektivet? Hvem kan vel have mere brug for en stor livsforsikring end netop gangstere med det

raske og risikofyldte liv, de tvunget af omstændighederne ofte må føre.

Alle de her nævnte personer fik en juleaften, de aldrig glemmer, og det skyldtes udelukkende det arbejde, der fra ligaen til forbedring af betrængte gangsternes juleaftners side udføres til gavn for endnu en gruppe glemte medborgere.

Lad os alle rejse os idag, tage vort ansvar op og gøre denne jul til en rigtig gangsterjul!

Mer om PERSONALEFESTER

I oktober-nr. af PAPæsken læser man om tre mandlige medarbejderes og deres koners syn på personalefester. Hvorfor har man ikke også spurgt en kvindelig medarbejders ægtefælle om hans syn på sagen! Er det mon fordi, man går ud fra som givet, at mænd i det store og hele er mere tolerante i den slags spørgsmål end kvinder!

Spørgsmålet om at tage ægtefællen (kæresten) med til personalefest har jo også været drøftet her i firmaet på en generalforsamling, hvor forslaget blev stemt ned. Nu tror jeg ikke, det er fordi, flertallet af medarbejdere er af den mening, at de morer sig bedre uden ægtefællen (kæresten), men simpelthen fordi man ikke mener, det vil have synderlig interesse for ens bedre halvdel at komme sammen med en masse fremmede mennesker, selv om vedkommende måske af omtale kender noget til sin ægtefælles (kærestes) kolleger. At nogle af konerne måske gerne ville med til en personalefest, tror jeg for størsteparten skyldes, at de gerne vil se „girafferne“. En del af medarbejderne kommer vel sammen privat, og resultatet ved en personalefest med pårørende, må man således, formode ville blive, at de mennesker, der i forvejen kender hinanden, slår sig sammen, medens de, der ingen kender, naturligt holder sig til sin udkårne hele aftenen. Men meningen med en personalefest er vel den at ryste personalet bedre sammen. Det er en udmærket idé til f. eks. en fjernsynsaften at tage pårørende med, idet et sådant arrangement evt. også kan fordeles over to eller tre aftener, idet pladsen i marketenderiet jo er ret begrænset. Afholdt man en personalefest med pårørende, måtte dette ske udenfor Industrigården, idet antallet af deltagere i så fald ville blive ca. 4—500 mennesker. En fest med så mange mennesker, tror jeg ikke ville blive særlig hyggelig.

Selvfølgelig er det ikke morsomt for en ægtefælle af mistænksom natur at sidde derhjemme og udmale sig, hvad den bedre halvdel nu foretager sig, men hvis en mand eller kone ikke ligefrem tøjr sin ægtefælle derhjemme, kan det jo ikke undgås, at de træffer sammen med andre mennesker ude i livet. Der er et gammelt ord, der siger, „den er let at lokke, som gerne vil hoppe“, og hvorfor behøver det netop ske til en personalefest! Når man arbejder sammen hver dag, kan det heller ikke undgås, at der

kommer en særlig omgangstone, der måske for en udenforstående kan synes lidt frisk. Dette kunne måske også give anledning til misforståelser, såfremt ægtefællen (kæresten) er særlig „følsom“, de vil ikke kunne forstå, at det intet betyder. At det ligefrem skulle være farligt at gå til fest sammen med de kolleger, man ser så godt som hver dag hele året rundt, og at man ikke skulle kunne more sig sammen med disse, uden at der deri ligefrem skulle ligge en trusel mod ægteskabet eller forlovelsen, forekommer mig at være lidt vel dramatisk.

En gift medarbejderske.

ET LILLE INTERVIEW

med

FORMANDEN

Kan der siges noget om, hvad PAP har på programmet i det nye år?

Desværre ikke så forfærdelig meget endnu, da den nuværende bestyrelse jo slet ikke ved, om den skal fortsætte efter jul, og i alle tilfælde skal den ikke fortsætte efter april, såfremt vor lille lovændring bliver vedtaget.

Ja, men man må da have puslet med nogle ideer?

Ja, naturligvis har vi det, og jeg kan sige Dem, at det er vor plan at prøve noget helt nyt i januar måned, idet vi har tænkt os at arrangere en hobbyudstilling.

Det lyder jo spændende.

Det er det skam også, det viser sig nemlig, at der i virkeligheden findes en hel del af vore kolleger, som har en eller anden interessant hobby, og vi har allerede tilsagn fra en halv snes om, at de vil udstille deres arbejder på udstillingen. Det er væsentligst malerier og fotografier; der er dog også en enkelt, der vil udstille fletværk.

Vil man så begrænse udstillingen til den halve snes personer, De her nævner?

Nej, absolut ikke, jeg vil endda meget gerne her benytte anledningen til at opfordre enhver, der har en hobby, som vel at mærke egner sig til at udstilles, om at henvende sig til mig. Det er min overbevisning, at en sådan hobbyudstilling har en stor mission, ikke alene ved at vise, hvad vore kolleger kan præstere, men måske også ved at give andre blod på tanden til at begynde på en eller anden fritidssysse; der er nemlig ikke tvivl om, at vi allesammen har behov for et eller andet, vi kan slappe af på, når vi har overstået en forjaget arbejdsdag.

Fortsættes næste side.

NICE WORK, IF YOU CAN GET IT —

Jeg er den lykkelige indehaver af et ønske-job, som mange misunder mig, — en ting, der i grunden er ganske forståelig. Ifølge sagens natur medfører mit arbejde, at jeg til stadighed må være i kontakt med vore mest kendte skuespillere, sangere, musikere og musikforlæggere, og — sidst, men ikke mindst — at jeg bestandig må være på vagt, når et nyt refrain dukker op — det kunne jo vise sig at blive „det helt store“.

Tilværelsen har efterhånden udviklet sig til at blive „Et liv i refrain'er“, og enhver uindviet, der forleden havde haft lejlighed til at overvære en samtale mellem min kone og mig, måtte tro, at han eller hun havde forvildet sig ind i venteværelse hos en eller anden mental-ekspert.

Den noget ejendommelige samtale formede sig som følger:

— Goddag, min ven, ræk mig straks dine „candy lips“.

— Hov, hov, kom i det mindste ind ad døren først.

— „Happy days are here again“, jeg tror, vi skal have „Øllebrød“ til middag, jeg mærker „Underlige aftenlufter“ komme væltende ud fra fadeburet.

— Tag den nu blot lidt med ro og fortæl mig så først om, hvordan det er gået i dag. Har du fundet nogle nye talenter?

— Jeg havde besøg af „Sunny boy“ „På solitudevej“. Jeg sagde til ham: værsgod at „Begin the beguine“, men han kunne ikke huske teksten, og ordene havde han glemt, „Oh, what a sad, sad day“.

— Hvad sagde du så til ham?

— Gå din „Waya con dios“, du er den „tredie mand“, jeg kasserer i dag.

— Var der slet ingen piger?

— „Oh“, der var „En lille ting fra Paris“. Hun var „Lovely to look at“, hed „Lille Lise let-på-tråd“ og var søster til „Rudolf med den røde tud“. Hun var meget interesseret i „Et lille kærtegn“ og „Fransk under stjernerne“, men da hun pludselig sagde: „Nu skal vi slukke“ „Leg deine Hand in meine Hand“, måtte jeg fortælle, at „Dancing in the dark“ ikke var noget for mig, og at min kone desuden var fuld af „Jalousi“.

— Hvad gjorde du så?

— Jeg sagde: „You're a heavenly thing“, men fuld af „Crazy rhythm“, her har De en billet til „The darktown strutters ball“, og se så at komme afsted. „Der kommer altid en sporvogn“, og skulle den være forsinket, skal De bare „Take the „A“-train“.

— Kan jeg stole på det?

— „Night and day!“

— Hvordan går det med Dir. Rasmussen?

— „It's the same“, han er i fin form, the „Old man river“ have hver søndag! Hans græsplæne skal ikke sammenlignes med „Den ufuldendte“. „Han plukker fløjlsgræs og ridderspore“ og har „Masser af røde roser“. Desuden påtænker han stærkt at adoptere en „Ternet ko“, der skal passe på „Græshoppen og valmuen“.

— Tilsidst skal du fortælle mig, hvordan det går med personaleforeningen.

— „Strange things are happening“, den har fået ny kendingsmelodi.

— Nå, og hvad hedder så den?

— „It's only a PAP'er moon!“

NICE WORK IF YOU GOT IT —

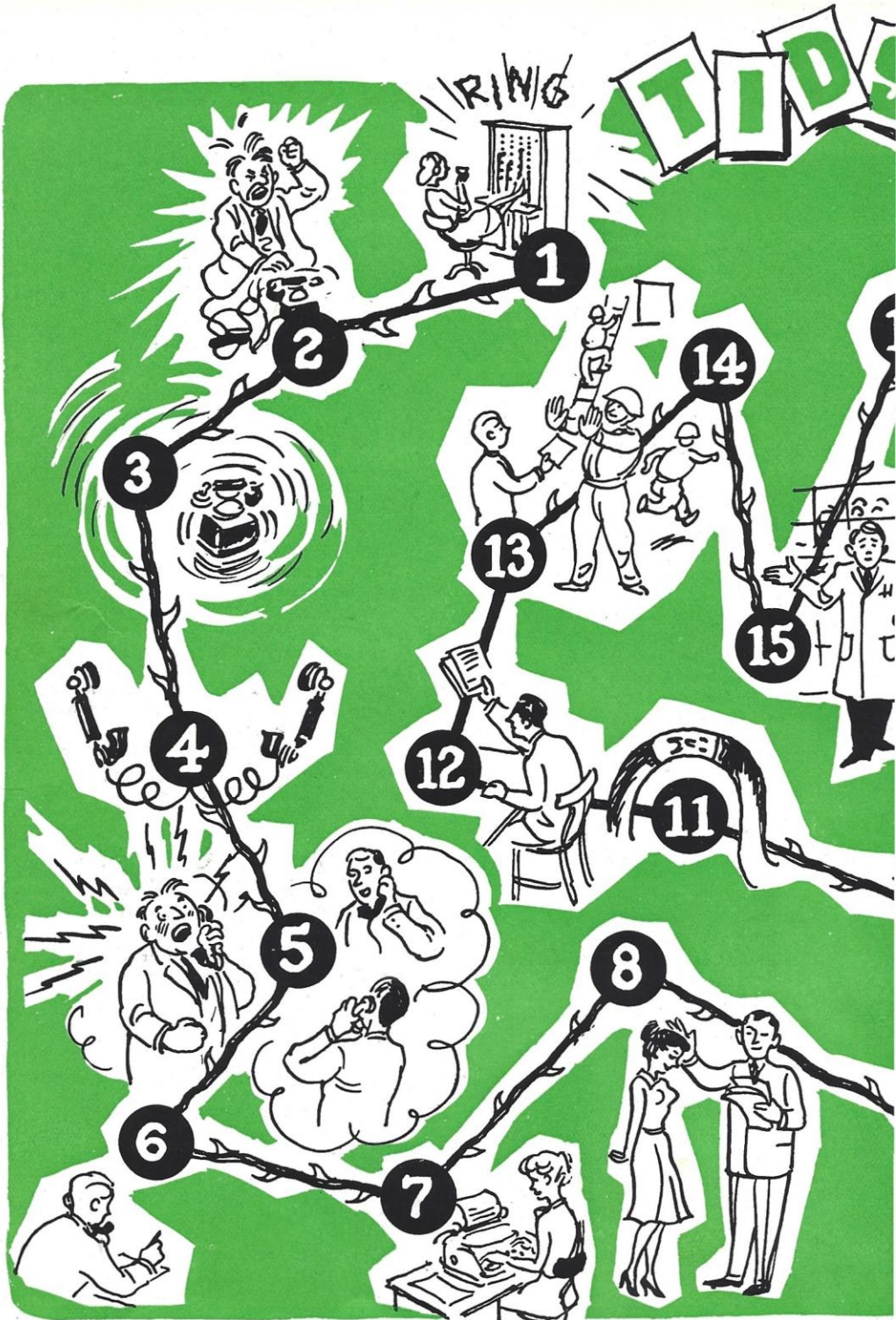
B. H.

Fortsat fra foregående side.

Hvem kan få lejlighed til at se denne udstilling?

Det er naturligvis meningen, at vi allesammen kan komme der, idet vi holder åbent et par aftener; vi regner også med, at vi kan tage konerne med, og det er endda vort håb at der kan serveres en kop kaffe, og jeg har det lønlige håb, at vi ved kaffen kan blive underholdt af et par musikanter herudefra, som spiller i deres fritid og altså har det som hobby, det finder jeg glimrende vil kunne glide ind i udstilingsarrangementet.

SPIL D

MÅL

TIDS- SPIL(D)

SE MIDTERSIDERNE

En ordre kan, når galt skal være, komme hurtigt igennem vort sindrige system. Det kan også være længe. Det kan endda være meget længe. Verdens fornemste og dygtigste spilleeksperter har fundet, at siden det glørværdige ludospil (udendørs som indendørs) blev opfundet, har man aldrig haft bedre grundlag for et spil end en ordres vandring. Her har De det færdige spil — glæd hele familien med det i julen. Det spændende „forhindringsløb“ vil gribe dem alle. Nødvendigt tilbehør: 1 terning og brikker efter behov (d.v.s. svarende til antallet af deltagere).

Brikkerne placeres ved startlinien, og så kan vi begynde.

1. Telefonen ringer (ved omstillingsbordet).
2. Telefonen tages for sent, kunden har mistet tålmodigheden og er gået. De rykker tilbage til start.
3. Telefonen ringer igen.
4. Telefonen bliver taget og stilles ind til ordrekontoret.
5. Kunden bliver afbrudt, idet en anden telefon, der skulle have været til indkøbskontoret, bliver stillet ind. Ryk tilbage til 3.
6. Den samme kunde ringer igen, og ordren bliver afgivet.
7. Ordreformulareren udskrives, men den ene kopi glemmes. Tilbage til 6.
8. Nu bliver det gjort rigtigt. De kan rykke frem til nr. 9.
- 9.
10. Ordren kommer ikke rettidigt til centralordrekontoret. Undervejs til røposten falder man i sludder med receptionsdamen. De må sidde over i 2 kast.
11. Ordren sidder fast i røposten. Atter en forsinkelse. De må tilbage til nr. 8.
12. Centralordrekontoret. Hurtig og fejlfri ekspedition. De kan rykke frem til nr. 15.
13. Ordrekopien går til Lageret, der dog ikke kan ekspedere samme dag på grund af bedriftsværnsøvelse. Nu er den helt gal. De må 10 pladser tilbage.

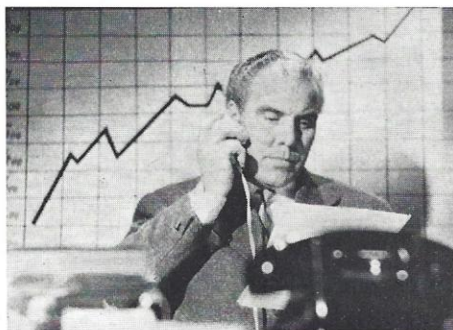
- 14.
  15. Da ordren skal ekspederes, viser det sig, at varen slet ikke er på lager. Slukøret, skuffet og udmattet må De begynde forfra ved start.
  16. Varen er på lager, og De kan påregne hurtig kørsel. Nu lysner det, ryk frem til nr. 20.
  17. Prisudregningen forsinkes. Afdelingen opkræver kontingent til Sportsforeningen. Ryk venligst tilbage til nr. 14.
  18. Arbejdet forsinkes yderligere, da en kopi er blevet borte. Alle papirkurve gennemses. Personalet skal bagefter vaskes. 3 kast mistes.
  19. „Priskontrollen“ finder ingen pris- eller regnefejl. Miraklet må fejres. Ryk helt frem til nr. 20.
  - 20.
  21. Hollerithbehandlingen! Oh, ve. De mister de næste 17 kast og må, når De atter kan deltage, begynde ved start.
  22. Originalfakturaen sendes kunden. Den kommer i den rigtige kuvert. Atter anledning til glæde. De kan rykke — nej, De flyver frem til nr. 26.
  23. Ordrekopien er nået til maskinbogholderiet, der er nogle ganske få dage tilbage med føringen. De må desværre rykke tilbage til nr. 3.
- Her kan spillet passende afbrydes og genoptages næste dag. 2 timers søvn må man da have.
- 24.
  25. Nu er ordrekopien nået til lagerkartoteket. Hvor er nu kortet henne, der skal føres på? Alle steder bliver der ledt, og imedens må de sidde over 2 kast.
  26. Da kortet findes, er ordrekopien borte. Atter må De vente 2 kast.
  - 27.
  28. Kopien skal arkiveres. Mappen er udlånt, og kopien bliver derfor gemt i en særlig mappe. Tilbage til nr. 27.
  29. Kopien havner i en mappe. Det er den rigtige! Ryk straks frem til mål.
  30. Mål.

Vore egne filmstjerner

EKSKLUSIVE UDTALELSER
AF ÅRETS
PAP-OSCAR VINDERE

Reklamechef K. Bøge

Forestil Dem Dirch Passer i lang, hvid natkjole med indbygget hagesmæk, påsyede boksehandsker i stedet for sovepiller — bare fødder med 10 meget hvide tæer, der ligger meget spredt — så spredt som grinet, når han griner mest. — En sminkøse, der dasker mig i ansigtet med en 8 dage gammel middagsserviet med duft af gule ærter — en regisorassistent, der brutalt ta'r benene væk under en, så man falder ned på en stol. — En anden mand, der fra 10 meters afstand kyler en PhiliShave hen i favnen på en — 3 mand på en kameravogn, der i munden på hinanden råber: Se herhen — barber — roter — ånd ud — synk — ta' telefonen — en anden smuk dame, der tørrer sveden af ansigtet, så næsen får en drejning på 30 grader, så man ligner en fluesnapper, samtidig med at hun stikker det sidste nummer af „La Parisienne“ i hånden på mig — det er forretningsbrevet, og så en stor, grim og modbydelig fyr, der forsynet med en gammeldags grammofontragt fra 1½ meters afstand brøler mig ind i øret: Illusionen, Bøge — illusionen! Er der noget at sige til, at temperaturen steg til 900 grader? Beviset har De på tavlen!

Det blev mit livs rolle . . . jeg regner i hvert fald ikke med at modtage flere opfordringer til at lægge krop til celluloidstrimlen.

Efter usikkert forlydende blev filmen „sig, hvor De skal bruge dem“ (i B.T.) den store publikumssucces trods min medvirken, så hvorfor skulle jeg ikke frejdigt gøre rede for min enorme betydning for filmens vellykkede fuldførelse.

— Hvordan skulle Hr. Hansen (Miskow Maquart) have fået godt lys og genvundet sin søde kones (Bodil Udsen) bankende hjerte uden mig. Det ville jo være blevet en kriminalgang, hvis man havde ladet ham „ta' selv“, for dengang var selvbetjeningsbutikerne endnu kun svøbepærner herhjemme, — altså måtte der en diskenspringer ind i billedet.

Skønt jeg kun var mødt op i atelieret af nysgerrighed og for at irritere filmfolkene med mine gode råd (og ovenikøbet havde garderet mig med et herligt blåt øje) måtte jeg træde ind i projektørlyset og lade mig „rulle“ uden så meget som een eneste prøve.

Forklædt i hvid kittel og med en pålagt „PHILISOL-kulor“ solgte jeg (idet jeg søgte at efterligne min købmands gebærder) hr. Hansen de rigtige PHILIPS lamper til de rigtige steder, og bevirkede derved at han fik et stort, rødt smækkys af sin „kone“, — er der noget at sige til, at jeg ærgrede mig over, at jeg ikke i stedet havde fået hr. Hansens rolle.

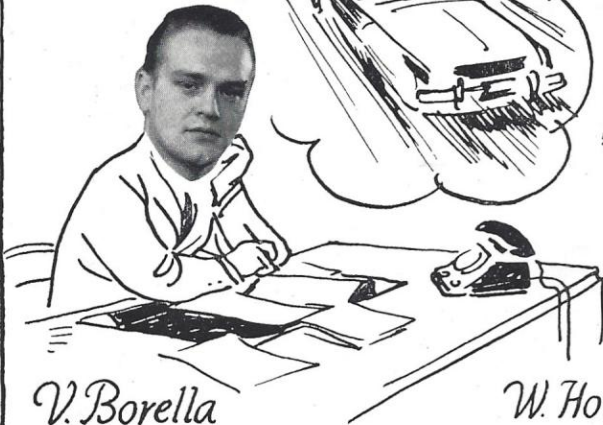
Bent Clemensen

PAP-æskens

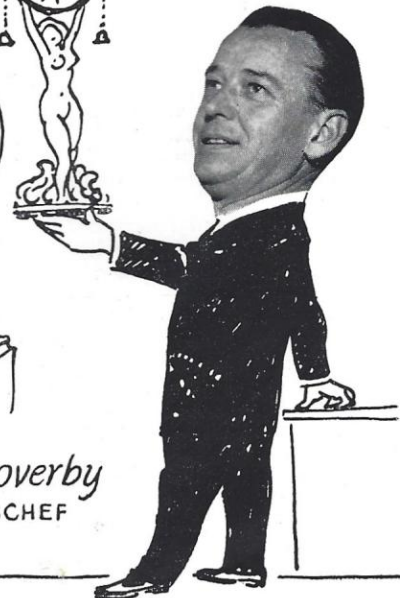
C. Lydeking
SALGSCHEF

Ole Roos
KONTORCHEF

V. Borella
SALGSCHEF

W. Hoverby
SALGSCHEF

BLÅ BOG 1953

J. Grunnet
SALGSCHEF

A. Fischer
SALGSCHEF

E. Dybdal
KONTORCHEF

K. Bøge
REKLAMECHEF

Jeg kan li' mit job, fordi -

INTERVIEW MED OLSEN

Hov, Olsen!

Ja.

De er jo lærling. Olsen, hvad laver De egentlig? Arkiverer?

Jah.

De kan vel li' Deres job, ikke?

Joh.

Hvorfor, Olsen, hvorfor?

Ja, øh, fordi . . .

Skal vi sige Dem det? Det er, fordi De er ansat i en verdensomspændende concern med over 100.000 beskæftigede, hvor alle — fra den øverste direktør ned til Dem, Olsen — føler sig som een, stor familie. Ikke sandt?

Joh.

De føler Dem som en del af et stort maskineri, som kun kan arbejde perfekt, hvis alle medvirker efter bedste evne. Er det ikke pragtfuldt at have så ansvarsfuldt et job, Olsen?

Joh.

Hvad er det, De står med der? Aha, hollandske fakturaer. Tænk på, at et sted ude i det fremmede har der siddet en mand som Dem, Olsen, og skrevet dem, og nu får De lov til at sætte dem på plads. Olsen, De virker altså også til gavn for det mellemfolkelige samarbejde, som jo er vejen til en dybere forståelse landene imellem. Er det ikke rigtigt, Olsen?

Joh.

Olsen, er De ikke lykkelig over at være i denne *dynamiske* virksomhed? Næh, jeg

tænker ikke på de eksplosionsagtige drøn, vi netop hørte; det var jo bare Steffensen, der var ved at banke et søm i en ydervæg. Men Olsen, dette at være ansat i et firma, hvor der altid sker noget. Tænk blot på alle de cirkulærer, De får, Olsen. Cirkulærer om tomme flasker, der skal returneres, om ændringer på telefontavlen, om nye afgangstider for bussen o.s.v. Er alle disse cirkulærer ikke et symbol på den virketrang, der besjæler os alle her i koncernen?

Joh.

Og, Olsen, netop denne virketrang i forbindelse med de verdensberømte laboratorier i Eindhoven fører PHILIPS-skuden frem, ligeegyldigt hvor hårdt uvejret raser, ikke sandt, Olsen?

Joh.

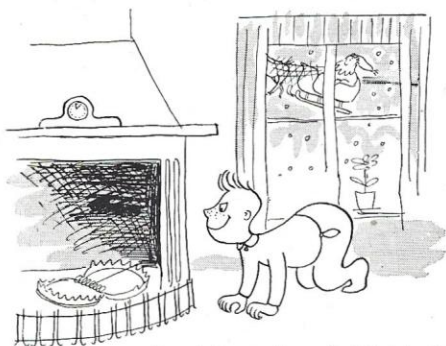
Olsen, De må også sætte pris på at være i et firma, der som forretningsprincip har mottoet: Kvalitet fremfor alt. I tusindvis af teknikere og videnskabsmænd verden over arbejder dag og nat på at frembringe de bedste varer og kontrollerer, at hvert enkelt produkt med rette bærer PHILIPS-navnet . . . Hva' beha'r. Har De lige fået en ny radio, der ikke kunne spille? Ja, ja, Olsen, fejl kan jo altid ske, man må jo se det hele i en større sammenhæng, ikke sandt?

Joh.

Nu skal De have tak for Deres inspirerende udtalelser, Olsen. Det var rart at høre, hvor stor pris De sætter på Deres job.

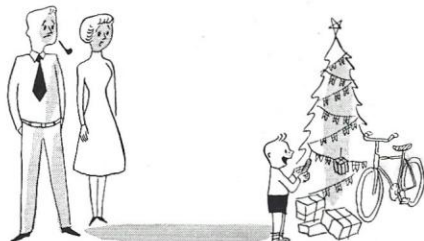
JULE-HUMOR

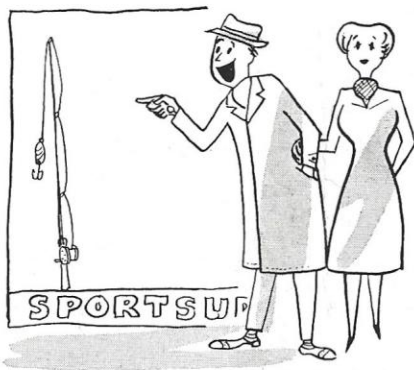
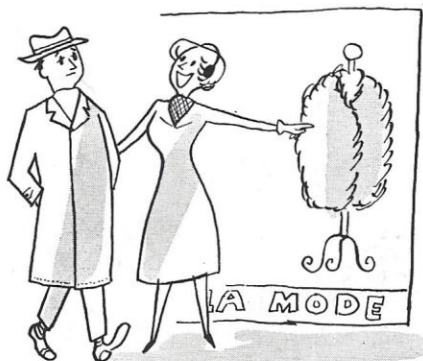
Mon julemanden går i fælden?

- i-ih - lige hvad jeg ønskede mig...

- en pennekniv !!!

GLÆDELIG JUL

PAP-æskan: Personaleblad for PHILIPS A/S, A/S AXEL SCHOU og POPE A/S.

Ansvarshavende redaktør: A. Frederiksen. I redaktionen: Rud Jeppesen, J. Skelbæk og A. Walther.

Sportsmedarbejder: Børge Andersen.